

Lolita

El connubi va tenir lloc pels volts de maig, en un dia càlid de primavera en què les mallerengues cantaven, els prats estaven florits i algun nuvolet esquitxava el blau cel, anunciant la dita "al cel cabretes, a terra bassetes". Tot havia estat arranjat per Peronel·la, qui als seus 70 i llargs anys no minvaven el seu esperit, ans al contrari, estava en la seva segona joventut. Feia temps que havia desistit a continuar la batalla amb les canes i el seu tint caoba havia donat lloc a una llarga i ondulada cabellera de color cendra, combinada amb algun "hilito de plastilina" que resistia a la invasió dels cabells blancs. La cara mantenia l a mateixa expressivitat que posseïa quan en feia ballar més de tres al poble. Les arrugues no havien aconseguit esborrar el rastre de la bellesa que feia ja anys, s'havia passejat pel seu rostre. Tot; aquells llavis carnosos, molsuts i vermells, els seus ulls grossos, negres, oberts, atents i delicats, subtils, el nas punxegut, mins, tot, seguia al seu lloc. No ho feia en canvi, el seu cos, ja que la morfologia prima i de fines corbes, s'havia transformat en un ventre inflat, gens exagerat, però lluny d'aquella primor que la va acompanyar durant els primers quaranta anys de vida.

La Peronel·la, com a matriarca de la família, havia de posar tot el seu esforç pel bé i el bon nom d'aquesta, encara que això, no sempre fos sinònim de felicitat pels seus membres. Havia casat a tots els seus fills, amb més èxit o menys, així que sabia el que feia. Aquesta vegada però, era diferent, i és que la núvia, poc esperava que després de la mort de la mamà, a ella també li tocaria passar per les mans demolidores i mesquines de la seva àvia. Després d'un any de sopars, tardes de te, maquinacions i indagacions, Peronel·la va concertar el matrimoni de la seva néta amb el fill petit dels Abaladejo, una família de manxecs que, tot i haver estat nomenats com a "Els Xarnegos" per les cotorres del poble, portaven un bon bossot fruit de les mines d'Almadén (o potser Puertollano). Això, és l'únic doncs que importava a la vella. Ella posava el nom, ell els quartos. Negoci rodó, què podia sortir malament?

A la Clotilde li van comunicar la notícia amb una tassa de cafè, com a presagi del que estava per venir. Asseguda a la butaca de la sala, abrigada amb una rabequeta i vora la llar, es disposava a passar les últimes tardes d'hivern entre tasses, pastes, i *Lolita* de Nabokov. Ja havia devorat la meitat del llibre, i aquesta tarda pensava superar de llarg l'equador de la novel·la, que l'havia atrapat fervorosament. Mai l'arribà a acabar.

Dreta, a la porta de la sala, hi havia la seva àvia. Somreia com si la notícia que li anés a donar no anés amb ella. Es va asseure, van parlar del temps, i com una gerra d'aigua freda, li comunicà la boda, la qual posats a no triar, no triaria ni el dia que se celebraria. El primer diumenge de maig. S'aixecà, tornà per on havia vingut. Arribà a casa seva, es preparà unes sals i un bany. Va fer una mossegadeta a les perronillas manxegues (valgui's la redundància) i es posà a dormir plàcidament.

Qui no va dormir precisament gaire bé aquella nit, ni la pròxima, ni l'altra, ni els 3 mesos següents fou la Clotilde. De cop, va veure com tots els seus plans de futur, la seva vida, els seus somnis i desitjos, havien enfilat un precipici i es disposaven a saltar, a anar-se'n a fer punyetes sense que ella hi pogués fer res.

Després de la partida de la seva nonna, com li deia ella, se n'anà al tocador, per provar de posar-se les potingues nocturnes. No ho aconseguí, ja que una lleugera gota cristal·lina començà a regalimar per la galta, lentament. I després, una altra, rodona i brillant, humida. Naixien dels seus ulls blaus, celestes, heretats de la mamà. Davant l'espill, la Clotilde, a qui sempre li havia agradat retocar-se, anar cuqueta i engalanada, que es veia i es sabia bella, no hi veia ningú. Només veia una massa orfena de gràcia, desgraciada, i s'adonà que la seva vida havia canviat per sempre més, i que la passaria arrossegant-se com una ànima en pena. Davant l'espill veié que no tindria aquella vida, no. El que més l'enfadava no era el casament, no era les maneres en què aquest s'havia acordat ni com li havia anunciat la nonna, no era ni tan sols el fet que la seva opinió no tenia cap valor. Era el qui, era el subjecte amb el qual l'havia decidit casar.

Joaquín, tenia 30 i pocs anys. Era ric, tenia la vida solucionada, i tots els números per ser el gendre ideal de tota sogra i príncep blau de qualsevol noia de carn tendra. El problema és que segurament ni pagant, aconseguiria l'atenció d'aquestes. Els seus cabells són negres carbó, curts, greixosos i aspres, gruixuts i brillants de la mica de greix que els amania. La cabellera descendia pel crani tapant, per sort, les orelles, ja que aquestes eren grans i pètries, amb uns òvuls desproporcionats. Ambdues tenien unes taquetes negres, úniques restes de la presència, ja fa anys, d'un acne que li poblava tota la cara. El rostre era ferri, dur, tenaç, amb unes faccions marcades i prominents, més pròpies d'un mariner a qui el mar, la salaó, les inclemències climàtiques i el sol li han endurit la pell, que d'un burgès castellà que l'únic esforç que ha fet en sa vida ha estat pujar els esglaons de la seva torre. El nas era el súmmum de la repulsivitat, amb unes mides desajustades a les dimensions de la cara, petit, blanc i rodó, obert però en forma de campana, que era rematada amb dues fosses nasals obertes, grans, poblades abundantament amb una pelussa fina, negra, que sobresortia si semblava barrejar-se amb el bigoti. A vegades, si era temporada de refredat o simplement, no s'havia rentat, de les cabelleres del nas en penjaven alguns mocs desplaents. El nas estava cobert per banda i banda per més pèl. D'una part, per un vast prat negre que unia les dues celles. Per l'altre, per un frondós bigoti despentinat, descuidat, rebel que dibuixava giragonses desgavellades. Aquest, continuava cara avall donant pas a una barba atapeïda, canosa i desguerxada. Tot ell era corpulent, gros, ample, robust, massís i voluminós. No pas ple de múscul, sinó d'un greix apilonat, que descendia cos avall. Els pantalons ajustats que portava feien ressaltar el ja per si ciclopi ventre. En Joaquín era en definitiva, la lletjor personificada, malfet, malforjat, quasi una aberració de la naturalesa. Per més inri, no és que fos gaire llest, al contrari, no tenia gaires llums. Era sabut que era malaltís i que no estava en tots els seus cabals. Per això la Clotilde es sentia bruta i enutjada amb la nonna, l'havia casat amb un espècimen indigne de ser dit home.

La boda va anar com havia previst, la Peronel·la. Els convidats es van portar correctament, ningú va posar cap impediment i tot va anar com la seda, a excepció de l'estat d'embriaguesa d'algun dels presents, segurament família d'ell, que s'havia excedit amb el Pedro Ximenez i l'orujo.

La capella romànica, datada del s.X, era menuda, càlida i fosca, il·luminada solament per les espelmes, que donaven una claror tènue però suficient per a la celebració. El sol hi acompanyava. L'esglesiola estava preciosa, engalanada amb cintes blanques i fines, que anaven de volta en volta fins al creuer, on a sota, hi havia l'altar, custodiat a la dreta per un imponent Sant Crist de talla de fusta.

La Clotilde feia temps que no era ella, menjava poc, vivia, si és que se'n pot dir viure, ennuvolada, enfosquida. No sentia res, ni odi, ni fàstic, ni tristesa, ni alegria, ni vitalitat. Ni el repugnant petó acompanyat de l'immund alè d'en Joaquín després dels vots, li van causar el més mínim sentiment d'aversion.

Després el festí, on l'orquestra hi tocà animadament fins ben entrada la nit, va arribar el moment de retirar-se a l'alcova. El llit jeia embellit amb pètals de lilàs i petúnies, sobre uns llençols de lli i cotó egipci, blancs com la neu i fins com la seda.

Primer entrà la Clotilde, i en tancar la robusta porta de roure, veié que lluny de ser una estança nupcial, era una cel·la grisa, fosca, rude i negra. S'estirà al llit, aixecant les flors que estaven repartits sobre la flassada. Advertí la ombra d'un núvol enmig de la negra nit. Es mig adormí quan sentí la porta que obrí el seu ja marit. Anava ebri, i feia més angúnia de la que ja feia de per si. Entrà al lavabo, segons li digué, per arranjar-se pel gran moment. Tancà la porta d'un cop sec. I ella, per primer cop en mesos, decidí, i decidí que no.

Mirà el núvol, s'aixecà i el seguí fins a la finestra. Passava un vent suau, xaloc, càlid i agradable, fi, que et convidava a acariciar-lo com ell t'acariciava a tu. Pujà a l'ampit de la finestra, i observà el paisatge negrós, i començà a distingir. La llum d'un mas, el reflex de la lluna, que estava en un creixent poc avançat, sobre el riu, el soroll del tren llit, que sortia de l'estació. Per primer cop, en mesos, se sentia viva, respirar, mirà al cel, i per segon cop en mesos, decidí, i decidí anar a tocar el núvol blanc, enmig de la negror. Que descansis, Clotilde.